יא: ארבעה מחוסרי כפרה פרק שני כריתות

הכי קתני עשו בו'. והכי פירוש דבריימתא עשו גומר כמערה ומתכוון כשאינו מתכוון והלא דינא הוי כבלרכה ושלא כדרכה כדמפרש [1] הש"ס ומכל מקום קלת קשה אמאי לא תנא ניעור [2] כיון דהייהו ותנא ליה בתריה דכדרכה ושלא כדרכה [3]: **נמצא** מתכוין בו'. קשה אמאי אתרין הש"ס בגיעיס דהאי לאו פירוס דבריימתא [4] הוא דכבר אמיקמא ליה שפיר:

בשאין מתכוין דעריות. [5] פירס הקונטרס כגון שאשתו ואמותו כמטה וכסבור לבא על אשתו ונמצא אמותו דפטור ממלקות ומייב מטאת הואיל והנה המתעסק הוא וקשה שהרי כשפחה נמי מייב מטאת [6] כמ' האי גוונא [7] שהרי מציאין על הזדון כשוגג וא"כ מאי אמאר נמצא מתכוין כשפחה כשאין מתכוין לעריות כגון"ג שוי תרוייהו [8] לכך יש לומר כשאין מתכוין לעריות כגון נפל מן הגג ומתקע דפטור לגמרי דאמנס הוא:

הדרן עלך ארבעה מחוסרי כפרה

אמרו [1]. [2]עד אומר כד) [3]לו אכל בו'. ל"ל דמיירי שהעידוהו שנים בבת אחת דאי בזה אחר זה הא [1] כ"מ שהאמינה תורה עד אחד הרי כאן שנים [2]איכון שנתקבל עדותו תו לא קפדינן בעדות השני שאומר לא אכל וא"ל דמיירי שהאיש שמעידין בו שוחק [3] דאי אמר אחי יודע פעור כדנפקא לגמרא [4]לו הודע אליו כו' ומסיק דמיירי בעד אחד שאינו יכול לחייבו קרבן וע"כ מיירי [5] שאותו שהעיד עליו אומר אחי יודע דאי אמר לא אכלתי פסיעה דעד אחד לא מהימן כדכתיב (דברים יט) לא יקום עד אחד באיש דנגלה שאין עד אחד קם רק לשנועה:

ואשה אומרת לא אכל. [1] מכאן משמע דאשה מהימנא טפי מגזלן שהרי נבי גזלן משמע דלא אמרי' שתקה כהודאה כדאמרינן [2] (קדושין דף סו.) אי מהימנא לך דלא גזלת הוא זיל אפקה [3] ואע"ג דאשה אלמא לא אמרינן שתקה כהודאה דמיא דהוה [4] הוה מסדר מתניתא קמי [5]דרב ששת כו' אמא אי מהימנא לך דלאו גזלת הוא זיל אפקה והכא אי שתיק מהימנא אשה: **עד** אומר אכל והוא אומר **לא אכלתי אבור**. והוא הדין אם אמר אני יודע כמו שפירשתי: **שאם אכל בחצי זית וחזר ואכל בחצי זית אחר חייב משני מינין פטור**. [1] וא"ת והא אמרינן כפ' קדשי מזבח (מעילה יח:) הפיגול והנותר אין מצטרפין וקא אמר בגמרא לא שנו אלא [2] לעומתא דדיש אבל לאחילה מצטרפין וי"ל דהתם [3] לענין מלקות אי נמי לענין שאם יפלו לקדירה אחת מצטרפין נתת טעם דהא אם אחד הוא דליכא אלא חד לאו אתרוייהו אכל הכא מיירי לדין חיוב דרבנן. תוספות דבר זה בחלוקת רש"ם ורבנן. תיתה למאי דתיקון כרש"ם אי לדיבר אחת ואחר כך מחלוקת פשיטא דיחיד וחכם הלכה כרבים: **מבלל דרישא** בדשות ב"ד ועד אחד. דבמאי עדים אין לדון דשות ב"ד:

איפכא איבעי [6] ליה למיתני א"ל איסמייה א"ל לא הכי קתני עשו גומר שלא כדרכה בשפחה חרופה דלא מחייבי כמערה כדרכה [1] דשבבת זרע כתיב מתכוין [2] שלא כדרכה בשפחה דפטורין כאינו מתכוין דשבבת זרע כתיב ניעור שלא כדרכה בשפחה דפטורין כישן מ"מ דשבבת זרע כתיב נמצא מתכוין והמערה בשפחה כשאין מתכוין בכל עריות ישן כדרכה כישן דעריות [3] נמצא ניעור שלא כדרכה בשפחה כישן דכל עריות:

הדרן עלך ארבעה מחוסרי כפרה

אמרו [1]. אלו אכלת חלב מביא חטאת [2] [3]עד אומר אכל ועד אומר לא אכל אשה אומרת אכל ואשה אומרת לא אכל מביא אשם תלוי [4] [5]עד אומר אכל והוא אומר לא אכלתי פטור [6] [7] שנים אומרים אכל והוא אומר לא אכלתי רבי מאיר מחייב [8] א"ר מאיר אם הביאוהו שנים לידי מיתה חמורה לא יביאוהו לידי קרבן הקל אמרו לו [1] [2]מה אם ירצה לומר מזיד הייתי [3] פטור [4] [5]אכל חלב והלב בהעלם אחת אינו חייב אלא אחת [6]אכל חלב ודם ופיגול ונותר בהעלם אחת חייב על כל אחת ואחת זה חומר במינין הרבה ממין אחד וחומר במין אחד ממינין הרבה שאם [7]אכל כחצי זית וחזר ואכל כחצי זית [1] אחר בהעלם אחת ממין אחד חייב [2]משני מינין פטור: **גמ'** קתני אמרו לו אכלת חלב מביא חטאת אמרו כמה הויין תרין והוא מה אמר להון אלימא דשתיק ולא קמכחיש להו אלא [3] שתיקה דתרין הוא דמביא חטאת על שתיקה דחד לא אימא מציעתא עד אומר אכל והוא אומר לא אכלתי [4] [5]אלא דקא מכחיש ליה אבל שתיק מיחייב וכ"ש תרי [6] אלא דקמכחיש להו מני ר"מ היא דאמר הכחשה דבי תרי לאו הכחשה היא אבל לדבנן פטור ומאי קמשמע לן מסיפא שמעת מינה [7] הא קמשמע לן דבר זה מחלוקת ר"מ ורבנן והוא דקמכחיש להו איכא דאמרי אמרו לו [8] נמי חד קרי ליה דתנן [9]האשה [10]שהלך בעלה למדינת הים ובאו ואמרו לה מת בעליך ונישאת ואח"כ בא בעלה תצא מזה ומזה דקי"ל דאפילו בחד ממאי מדקתני סיפא נישאת שלא ברשות מותרת לחזור לו מאי שלא ברשות בית דין [1] [2](ועד אחד) מכלל דרישא ברשות ב"ד ובעד אחד אלמא גבי עד אחד קתני אמרו והבא נמי דקתני אמרו לו משמע אפילו עד אחד והוא מאי קאמר אלימא דקא מכחיש ליה מי מייתי והא קתני מציעתא עד אחד אומר אכל והוא אומר לא אכלתי פטור אלא דשתיק ומצעתא שמע מינה [3] עד אחד אומר כו' טעמא דקא מכחיש ליה אבל שתק משתק חייב לעולם דלא מכחיש ליה והכי קתני אמרו לו אכלת חלב מביא חטאת במה דברים אמורים דשתיק אבל מכחיש ליה פטור ומדאורייתא מנלן דלא מכחיש ליה [4] חייב דת"ר [5]או הודע אליו חטאתו [6]ולא שיודיעוהו אחרים יכול אפילו אין מכחישן תלמוד לומר או הודע אליו מכל מקום [7] במאי עסקינן אלימא [8] בתרין תרין ואין מכחישן קרא בעי אלא מציעתא עד אומר אכל והוא אומר לא אכלתי כו'. והוא הדין דמלי מייתי מרישא עד אומר אכל ועד אומר לא אכל ומכיח אשה מלוי טעמא דאמר עד אחד לא אכל הא לאו הכי מייב מטאת דשתיקה כהודאה דמיא דע"כ מיירי דשתק דאי מכחיש ליה פטור לגמרי ואפילו אומר אחי יודע כמו שפירשתי:

[9]אלא דקא מכחיש להו ומני ר"מ היא. דלוקא לגימור דמיירי כשאמר אחי יודע דפשיטא דחייב דאחי יודע הוא דליכא אלא חד לאו דאי אמר אחי יודע כמו שפירשתי דאמר עד אחד לא אכלתי כו' [10] מייב כגומר שלא כדרכה [11] [12]אמר כגומר שלא כדרכה דמשכני אשה כתיב (ויקרא יט): **נמצא מתכוין ומערה בשפחה**. שהערה בה בכוונה פטור דהערלה בשפחה פטור [13] כשאינו מתכוין דעריות. הערלה פלוגתא היא (בפרהדרין בהרבע מיתות) [14] (דף נה:) אילמא למ"ד הערלה זו נשיקה ואיכא למאן דאמר דאמר זו הכנסת עטרה:

הדרן עלך ארבעה מחוסרי כפרה

אמרו לו. מפרש בגמרא: **אם הכיאוהו כו'**. כגון אם העידו בו שהרג את הנפש: **אם ירלה לומר מזיד הייתי**. אם היה רוצה לפטור עצמו בשקר היה יכול לומר מזיד היה ומזיד פטור: **גמ' ר"מ היא**. דאמר אם הכיאוהו שנים כו': **מאי קמשמע לן הא מסיפא שמעינן לה**. דקתני שנים אומרים אכל כו': **הכי קאמר סיפא דבר זה**. ששנינו למעלה אמרו לו אכלת כו' מביא חטאת לאו דברי הכל היא אלא מחלוקת ר"מ וחכמים שרבי מאיר אומר אם הכיאוהו שנים כו' וחכמים אומרים כו' וסיפא מפרש לרישא: **איכא דאמרי**. הכי פריך הש"ס אמרו משמע חד כו': **מוכרח לחזור לו**. לרישא ועל פי עדים שאמרו לה שנים מת בעלך ולפיכך מותרת לרישא שהרי אנוסה היא שנים אמרו לה לתומה בישראל ברי: **מכלל דרישא**. דקתני אלא מזה ומזה שנאמת כרשות ב"ד ועד אחד דהוה לה לשמיד יפה אם מת דהאי דבריה רבנן לאנסוני על פי עד אחד משום דדייקא ומנסבא דממון חומר שהמחמרת עליה בסיפא דאלא מזה ומזה הלכה עליה בתמלוה כדאמר במסכת יבמות (דף פח.) ותמטו להכי נאמת על פי עד אחד והיא נופה לא דייקא ואמאמרת דלא מת אלא מזה ומזה כדאמרינן במסכת סוטה (דף ב.) [1]ונטמאה ונטמאה [2] שני פעמים אחד לבעל ואחד לנועל: **לעולם דלא מכחיש ליה**. ומתניתין הכי קתני אמרו לו [3] [כו'] בד"א כשותק אבל מכחישו כגון עד אחד אכל והוא אמר לא אכלתי פטור: **הודע אליו**. משמע מעצמו ולא שיודיעוהו אחרים:

הא קמשמע לן דבר זה מחלוקת ר"מ ורבנן והוא דקמכחיש להו איכא דאמרי אמרו לו [1] נמי חד קרי ליה דתנן [2]האשה [3]שהלך בעלה למדינת הים ובאו ואמרו לה מת בעליך ונישאת ואח"כ בא בעלה תצא מזה ומזה דקי"ל דאפילו בחד ממאי מדקתני סיפא נישאת שלא ברשות מותרת לחזור לו מאי שלא ברשות בית דין [1] [2](ועד אחד) מכלל דרישא בשדות ב"ד ובעד אחד קתני אמרו והבא נמי דקתני אמרו לו משמע אפילו עד אחד והוא מאי קאמר אלימא דקא מכחיש ליה מי מייתי והא קתני מציעתא עד אחד אומר אכל והוא אומר לא אכלתי פטור אלא דשתיק ומצעתא שמע מינה [3] עד אחד אומר כו' טעמא דקא מכחיש ליה אבל שתק משתק חייב לעולם דלא מכחיש ליה והכי קתני אמרו לו אכלת חלב מביא חטאת במה דברים אמורים דשתיק אבל מכחיש ליה פטור ומדאורייתא מנלן דלא מכחיש ליה [4] חייב דת"ר [5]או הודע אליו חטאתו [6]ולא שיודיעוהו אחרים יכול אפילו אין מכחישן תלמוד לומר או הודע אליו מכל מקום [7] במאי עסקינן אלימא [8] בתרין תרין ואין מכחישן קרא בעי אלא מציעתא עד אומר אכל והוא אומר לא אכלתי כו'. והוא הדין דמלי מייתי מרישא עד אומר אכל ועד אומר לא אכל ומכיח אשה מלוי טעמא דאמר עד אחד לא אכל הא לאו הכי מייב מטאת דשתיקה כהודאה דמיא דע"כ מיירי דשתק דאי מכחיש ליה פטור לגמרי ואפילו אומר אחי יודע כמו שפירשתי:

[9]אלא דקא מכחיש להו ומני ר"מ היא. דלוקא לגימור דמיירי כשאמר אחי יודע דפשיטא דחייב דאחי יודע הוא דליכא אלא חד לאו דאי אמר אחי יודע כמו שפירשתי דאמר עד אחד לא אכלתי כו' [10] מייב כגומר שלא כדרכה [11] [12]אמר כגומר שלא כדרכה דמשכני אשה כתיב (ויקרא יט): **נמצא מתכוין ומערה בשפחה**. שהערה בה בכוונה פטור דהערלה בשפחה פטור [13] כשאינו מתכוין דעריות. הערלה פלוגתא היא (בפרהדרין בהרבע מיתות) [14] (דף נה:) איכא למאן דאמר דאמר זו הכנסת עטרה:

הדרן עלך ארבעה מחוסרי כפרה

אמרו לו. מפרש בגמרא: **אם הכיאוהו כו'**. כגון אם העידו בו שהרג את הנפש: **אם ירלה לומר מזיד הייתי**. אם היה רוצה לפטור עצמו בשקר היה יכול לומר מזיד היה ומזיד פטור: **גמ' ר"מ היא**. דאמר אם הכיאוהו שנים כו': **מאי קמשמע לן הא מסיפא שמעינן לה**. דקתני שנים אומרים אכל כו': **הכי קאמר סיפא דבר זה**. ששנינו למעלה אמרו לו אכלת כו' מביא חטאת בלאו היא אלא לאו ר' יהודה היא. דאמר מודה ראשון מתה ולטעמיה קא יכול למיבני אי רצופין אי מפורדין המדקא יהיב שנים רצופין בהדדי דקאמר מה יום כולו רצוף שם לחומרא אית ליה דימי טומאה דשני עולין בחשבון שנים דראשון לעולם רבנן היא דקא אמרת מי אית להו מפורדין כלל הכא במאי עסקינן דלידה זכר ביום פ' של נקבה שימי טהרתה של נקבה מושלין לאחר ימי טהרתה של זכר דימי טהרתה דזכר ל"ג ונקבה פ' הוי מדו דהיינא כי אמרו רבנן דבדשל שני הראשון הוי מילי כשמושלין ימי טהרתה של שני לאחר ימי טהרתה של ראשון אבל הכא דימי טהרה דראשון מושלין לאחר טהרה [שלן] שני אכרין דאית בהו דין כפורדין המשלימין לאחר ימי טומאה דשני ימי טהרה דראשון: **סוף סוף**. מי מצית אמרת הכי הא לעולם שלמין ימי טהרה דקמאה ועד כען בתראה לא שלמי ובהא היינא דימי טהרה דשני מושלין לאחר ימי טהרה דראשון רבנן לילד שני מנו. דהכא ימי טהרה דשני משני שפי מן קרמאי כיצד נתעברה זכר לאחר י"ד ימי טומאה ונקבה ותפילה למ"א נשתיירו מן פ' ימי טהרה ונקבה ב"ה ימים וימי טהרה דזכר מושלין עד מ' יום ובהא קמברי רבנן דבדשל שני הראשון והיכי משכחת מפורדין לרבנן אלא משכחת לה לרבנן כגון בילדת תאומים אחד נקבה אחד זכר לילדה נקבה קודם ואח"כ נשתהא הזכר במני אמו עד עשרים יום לימי טהרה של נקבה ונולד ביום עשרין יומיה לאחר לידת הזכר נשתיירו מ"ט ימי טהרה לנקבה יום עשרים שהוא של לידת חושב בכלל: ובגיא למיקלט לזכר ד יומי שיטאה לדלידה בתוך מ"ט ימי טהרה שנשתיירו לנקבה ובאן מושלין ימי טהרה דנקבה ד יום לאחר ימי טהרה דזכר והבא לא מצי למימר בשל שני את הראשון דימי טהרה דראשון מאוחרין: והכי קאמר יכול היינא דלידה תאומים נקבה כעיקרא וזכר לבסוף. לאחר כי יום של טהרה אימא תיפסוק טומאה דלידה זכר בכרעיי ומימי לזו ששים וששה מפורדין כלומר י"ד ימים לאחר ימי מפורדין אלא דיוהר כי תל טומאת מקדש וקדשיו. הכא קתני גבי קרבן קא חשיב לטומאה מקדש וקדשיו ובחדא אבל בסיקלין קמא גבי כרת קא חשיב לה בתיתי דבתרוייהו כתב בהו כרת והכא נבי קדשים לאשמאי חשיב לה בחדא דיהי אמרינן התם בבסכת שבועות והוהיר ענש על הטומאה וחייב קרבן על הטומאה דכתיב ונפש כי תגע בכל טמא בטומאת אדם כי מה כשהוהיר ענש לא ענש אלא על טומאת מקדש וקדשיו דכתיב בכל קדש לא תגע ובחב בהו כרת אף חייב קרבן אלא על

עין משפט
נר מצוה

א א מיי' פ"ג מהלי' שגגות הלכה כ:
ב ב מיי' שם פי"ח הלכה ב:
ג ג ד מיי' שם פי"ג הלכה ח:
ד ה מיי' שם פי"ו הלכה ח:
ו ז מיי' שם הלי' ח ד:
ז ח מיי' שם הלכה ז:
ח ט מיי' פ"י מהלי' נזירות הלכה ה טושיע יו"ד סי' ח סעיף יו:

תורה אור השלם
1. ואיש כי ישכב את אשה שכבת זרע והוא שפחה נחרפת לאיש ותפדה לא נפדתה או חפשה לא נתן לה בקרת תהיה לא יומתו כי לא חפשה: ויקרא יט כ
2. או הורע אליו חטאתו אשר חטא והביא קרבנו שעירת עזים תמימה נקבה על חטאתו אשר חטא: ויקרא ד כח

מוסף רש"י
איסמייה. לפסר נריסא זו מנזיקין (ב"מ כו:). כשאין מתכוין. הלה חוס' לקן בפס רפ"ר.
הדרן עלך ארבעה מחוסרי בפרה.
עד אומר אכל. אמנם הלב בפוגב אחיב אחה קרבן (קדושין פה.). שנים אומרים אכל. הלב מוגב (ב"מ ב.). מזיד הייתי. כדי שלא יתן לקטנה עלמו מקרבן. לאן עדים מלו לכמסקו בהם. שלבר לי אמר נמי לא אכלתי נאמנו (יבמות מו). דאמר לי לשקר (ב"מ ג.). תצא מזה ומזה. כאמר אמת פיס שמעתה. דהא לאו אמנה הוא. ומ"ג הכיאוהו הכנן לפר אחד כאמר מנוס פעמים פעמים. מעמת מלי מנוס הוא נופל דייקא עד מלי דלעה דייקא קמני לה (יבמות מז.).

שיטה מקובצת
א) איבעי לך למיתני: ב) כתמנין בשלא בדרכה בשפחה דלא מחייב כשאין כתמנין בדרכה דפטור דשבבת זרע כתיב נער שלא בדרכה בשפחה דלא מחייב כישן בבדרכה דפטור מאי טעמא: ג) דעריות נער תיבה נמצא דאות ד' ר' נמתק: ד) עד אומר אכל ועד אומר לא אכל ע"כ בדשתק איירי דאי בדקמכחיש ליה פטור לגמרי דאע"פ כי ליכא אחר תרוייהו הוי כ"ש תרי. תוס' אחרתי: ה) שנים אומרים אכל והוא אומר לא אכלתי פטור. בקצת ס"י לא כתב פטור אלא ר"מ מחייב וכן עיקר דבריסא דפטור לא יתכן רק לאיכא דאמרי אבל לל"שנא קמא מפרש תלמודא הא קמ"ל כו' אי אפשר לפרש אותו וכן משמע בר"ש ד"ל שאינו נרס פטור בג"ל (והא דבר הגאון ר' בצלאל אשכנזי: ו) לו ס"א אף זה אם כו': ז) דיה כהעלם תיבה אחר נמתק: ח) אלא דקא מכחיש להו ומני ר"מ. ולילא למימר דאמר אינו יודע דפטוט דנבי שנים אינו יודע כשתיקה. תוי אחרתי: ט) לו תרי נמי אמרי קרי: י) ב"ד דש"ם עדים מכלל ברישא ברשות ב"ד ועד אחד: יא) ש"מ דקתני עד: יב) ליה דחייב: יג) במאי עסקינן. אלימא בתרי ולא שיתיעודו אחרים דהייני כשמכחישין קרא בעי ואי אמר אינו יודע פטיטא דנאמנין. תוס' אחרתי: יד) בתרי תרי ואין אין ן' נמתק: טו) כדרכה דחייב בבדרכה: טז) לו כו': יז) כדמפרש. תלמודא. גלילן כלומר בדרכה ושלא בדרכה הויינו פ' דקאי אכפרה. ואמהכין אאיבר כישן דבדרכה ושלא בדרכה לא הוי אלא פי' דאחרתי: יח) כישן. ס"א עם קטיתא דנזכר כמערה קדם בדרכה ושלא בדרכה: יט) כדרכה. גלילן דבטור בדרכה דכתב הכן הפי' בנער רשן ותימה לפה כתב בדרכה בשמצע הרי ליה לכתביה לבסוף כתי נער כישן ונם דנה דאי לשנות שלא בדרכה בבדרכה אלא דתנא בסדר דאינן הראוי להתחיל שנה תחלה. מתוס' הראש"ש: כ) דבריהא. גלילן נמצא בתבנין ומצרה בשבחה דבטור בשאין מתכוין בכל העריות ישן בדרכה כישן דעריות נמצא נער בשלא בדרכה כישן בכל העריות ואריכות לשון זה בא לפרש דבמערה ושלא בדרכה דיוקא יש חילוק בין שפחה לשאר עריות אבל באין מתכוין כגון שנפל מן הגג ומתקע וכישן אין חילוק. הראש"ש ז"ל: כא) נוטנא אם מתכוין לאשתו ונמצא שפחה שהרי: כב) תרוייהו לכך ר"ל בשאין מתכוין דעריות כגון נפל מן הגג ומתקע כגון נפל מן הגג ומתקע דפטור לגמרי דאמנס הוא: כג) אמרו לו אכלת חלב בגמרא פפרש אי מיירי בבד אחד אי בשנים ואיתו מאי קאמר: כד) אומר אכל תיבה לו נמתק: כה) שוחק ס"א רשיתיה כהוראה דמיא דאי הוי מכחיש ליה אי אמר אמר כו' וכן משמע בהאשה רבה: כו) אבל הא לא הוי' איתה שאמרה לא אכל הוי מחייב על אותה שאמרה שאכל ובשתיקתו סוכאן: כז) כדאמרי' בפי' האומר: כח) אפקה משמע הא אי הוי גזלן לא הוה אמר דיל אפקה דאע"ג דסבר דשתק אלימא: כט) הוה בההוא: ל) פטור אפילו נותר נמי קאי דא"ת: לא) אלא בשומאה ידים: לב) דרחמם מיירי לענין:

מסורת הש"ס
א) יבמות פז: [קדושין סה.]. ב) [יבמות פז.]. ג) [מכות כא. מנחות ל"מא]. ד) שבת פח. ה) יבמות פז.]. ו) [יבמות פז.]. ז) [יבמות פז.]. ח) [יבמות פז.]. ט) [יבמות פז.]. י) [קדושין סו.]. יא) [יבמות פז.]. יב) [יבמות פז.]. יג) [מכות כא.]. יד) [מכות כא.]. טו) [מכות כא.]. טז) [מכות כא.]. יז) [מכות כא.]. יח) [מכות כא.]. יט) [מכות כא.]. כ) [מכות כא.]. כא) [מכות כא.]. כב) [מכות כא.]. כג) [מכות כא.]. כד) [מכות כא.]. כה) [מכות כא.]. כו) [מכות כא.]. כז) [מכות כא.]. כח) [מכות כא.]. כט) [מכות כא.]. ל) [מכות כא.]. לא) [מכות כא.]. לב) [מכות כא.].

הגהות הב"ח
(א) בגמרא רבי מאיר מחייב חכמים פוטרין אמר ר"מ: (ב) שם אלא על שתקה דחזין: (ג) שם לא אלמלי פטור דעתמא דמתמה: (ד) שם אמנם תיקה (הא קמ"ל) תא"מ וי"ב ר"מ הכי קאמר סיפא: (ה) ר"ל ר"ש אמנם מדו: (ו) [ומ"ל ר"ש שאינו מתמין]: (ז) [ומ"ל ר"ש עד אומר אכל ומי דלא אכל מה אחר אז כל מקום:

רבינו גרשום
מה יום כולו רצוף אף שנים כולן רצופין. כלומר דאין משלימין לאחר מיכן: מי אית להו לרבנן מפורדין. כלל הוא אמרי לעולם דבולד שני מנה אלא לרבנן לעולם רצופין הוו דאין בהן שום המסק. אלא לאו ר' יהודה היא. דאמר מולד ראשון מתה ולטעמיה קא יכול למיבני אי רצופין אי מפורדין המדקא יהיב שנים רצופין בהדדי דקאמר מה יום כולו רצוף שם לחומרא אית ליה דימי טומאה דשני עולין בחשבון שנים דראשון: לעולם רבנן היא דקא אמרת מי אית להו מפורדין כלל הכא במאי עסקינן דלידה זכר ביום פ' של נקבה שימי טהרתה של נקבה מושלין לאחר ימי טהרתה של זכר דימי טהרתה דזכר ל"ג ונקבה פ' הוי מדו דהיינא כי אמרו רבנן בבדשל שני הראשון הוי מילי כשמושלין ימי טהרתה של שני לאחר ימי טהרתה של ראשון אבל הכא דימי טהרה דראשון מושלין לאחר טהרה [שלן] שני אכרין דאית בהו דין כפורדין המשלימין לאחר ימי טומאה דשני ימי טהרה דראשון: סוף סוף. מי מצית אמרת הכי הא לעולם שלמין ימי טהרה דקמאה ועד כען בתראה לא שלמי ובהא היינא דימי טהרה דשני מושלין לאחר ימי טהרה דראשון רבנן לילד שני מנו. דהכא ימי טהרה דשני משני שפי מן קרמאי כיצד נתעברה זכר לאחר י"ד ימי טומאה ונקבה ותפילה למ"א נשתיירו מן פ' ימי טהרה ונקבה ב"ה ימים וימי טהרה דזכר מושלין עד מ' יום ובהא קמברי רבנן דבדשל שני הראשון והיכי משכחת מפורדין לרבנן אלא משכחת לה לרבנן כגון בילדת תאומים אחד נקבה אחד זכר לילדה נקבה קודם ואח"כ נשתהא הזכר במני אמו עד עשרים יום לימי טהרה של נקבה ונולד ביום עשרין יומיה לאחר לידת הזכר נשתיירו מ"ט ימי טהרה לנקבה יום עשרים שהוא של לידת חושב בכלל: ובגיא למיקלט לזכר ד יומי שיטאה לדלידה בתוך מ"ט ימי טהרה שנשתיירו לנקבה ובאן מושלין ימי טהרה דנקבה ד יום לאחר ימי טהרה דזכר והבא לא מצי למימר בשל שני את הראשון דימי טהרה דראשון מאוחרין: והכי קאמר יכול היינא דלידה תאומים נקבה כעיקרא וזכר לבסוף. לאחר כי יום של טהרה אימא תיפסוק טומאה דלידה זכר בכרעיי ומימי לזו ששים וששה מפורדין כלומר י"ד ימים לאחר ימי מפורדין כלומר ר"ד ימים לאחר ימי טהרה דזכר לעקבה לאחר ימי טהרה דזכר

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com